

фия, председател на съвета на директорите на Парк-хотел „Москва“, член на съвета на директорите на „Спорт“ АД – Търговище. „Способен човек! – би възкликнал Остап Бендер. – Търсят го отвсякъде.“ „Не! – би уточнил с безпардонна откровеност Ганю Балкански. – Човек на властта. Човек на келепира...“

А ние си спомняме поговорката за лудия и баницата и притуряме, че в правния факултет е състудент на Филип Димитров, че се е намърдал под топлото крило на парламентарния шеф Йордан Соколов.

Интересен е случаят с шефа на енергетиката Иван Шиляшки. В началото той като че ли е имунизиран срещу пандемията „Борд“. Задоволява се само с допълнителното месечно възнаграждение от 800 долара, което му брой подведомственото му застрахователно дружество „Енергия“. Но когато става известно на обществеността, че по този начин е получил над 11 000 долара, се превръща на спонсор и дарява парите на Министерството на труда и социалната политика за лечението на деца с увреждания. В същото време, за да компенсира неочакваната си загуба, става председател на надзорния съвет на пенсионния фонд „Алианц-България“. „Поканиха ме – споделя Шиляшки, – защото пенсионните фондове на енергетиците се вляха в „Алианц-България“. Нямам ли право и аз да съм в борд?...“

Бордовата напасть, изглежда, ще бодне очите на президента на републиката Петър Стоянов, той ще я нарече „хранилка за политици“ и ще намекне, че трябва да се премахне.

Но гласът му ще остане глас в пустиня...

IV

Вече е ясно на читателя, че ще разказваме за корупцията във висшите ешелони на властта не само в рамките на 36-ото народно събрание, но и преди, и след него.

Нека сега се върнем в парламента, за да видим какво става, след като народните представители гласуваха предложението ни да се създаде Комисия по корупцията...

По парламентарни групи депутатите обсъждат поименно кандидатурите за членове на комисията. Обсъждат също така и кандидатурите за председател и секретар.

Участвам в заседанието на парламентарната група на БСП. То се ръководи от Нора Ананиева и тече сравнително гладко. На групата още не са известни скандалните изявления на Велислава Дърева пред журналистите.

– Нашите другари (става дума за Велислава и за мен) малко прибързано поискаха да се създаде комисия по корупцията, без да се направи задълбочен анализ, за да се види какви дивиденди можем да извлечем.

Думата „дивиденди“ е една от любимите в речника на Нора Ананиева. Дивиденди за Висшия партиен съвет, за партията, за парламентарната група... и за себе си, разбира се.

Чудя се защо разглежда комисията ни като акционерно дружество, което ще разпределя печалби от дялове. Та ние имаме желание да подхождаме към всички еднакво, без да се съобразяваме с партийната им оцветеност. Нашият капитал ще бъде ИСТИНАТА, дотолкова, доколкото ще можем да се доберем до нея!

– Станалото-станало – поклаща примирено глава Нора Ананиева. – Сега ще правим анализите си в движение. В движение ще изчисляваме и дивидентите си.

Тя демократично оставя на народните представители да определят състава на комисията от квотата на парламентарната група. Както винаги, при този вид демократизъм предложенията са много. Между издигнатите кандидатури фигурираме и ние с Велислава.

– Предлагам председател на комисията да бъде наш човек, а секретар – човек от СДС – дава мнението си Нора Ананиева.

По това време групата на СДС е съвсем разнебитена. Тя печели изборите „с малко, но завинаги“, но не знае какво да прави с печалбата и с разните люспи, мравки и т. н. се превръща в разбита команда. Прилича на Римската империя дни преди загиването ѝ. В парламента езичето на паланзата държи ДПС. (Нали правителството на проф. Беров е избрано с неговия мандат!) БСП много умело използва това езиче, за да удря в кантара СДС. Знае се всъщност, че каквото каже БСП, това става!

Чавдар Кюранов подхвърля идеята за председател на комисията да бъде издигната моята кандидатура.

Много от присъстващите депутати го подкрепят.

– Да гласуваме! – Нора Ананиева апатично поглажда с длан едната си буза.

Почти цялата парламентарна група гласува „за“...

В същото време групата на СДС се обединява около кандидатурата за председател на комисията да бъде избран Иван Костов.

На следващия ден печатът информира за заседанията. Злобен коментар срещу кандидатурата на Иван Костов помества „24 часа“ под рубриката „РЕДАКЦИОННИ“:

„Цинично е Костов да рови за корупцията – четем още в заглавието. – Човекът, замесен в далаверите „Сапио“, „Нефтохим“, пладнешкия износ на зърно от „МИТ“, в прехвърлянето на пари от извънбюджетни сметки в партийни каси, няма право да проверява държавните дела през последните три години!

За Костовите далавери говорят официално депутати, бивши и настоящи министри. Защо обаче прокуратурата не потърси досега сметка на ексфинансовия министър?

Самият факт, че някой иска да го вкара в подобна комисия, значи, че парламентът не желае да разбере истината за корупцията във властта.

Ако все още някой от депутатите в СДС държи за достойнството на коалицията, нека предложи Костов да бъде разследван, а не той да разследва!“

V

Да си призная, преди 10 ноември не бях чувал нищичко за Иван Костов. А тогава се занимавах с вътрешна политика и икономика. (Във в. „Труд“ завеждах отдел „Вътрешна политика“, а в „Работническо дело“ – отдел „Икономически“.) Ходех по разни срещи, пресконференции и симпозиуми. Тъпчих ушите си с какви ли не щуротни, украсени с партийната помпозност на постоянните и често променящи се съображения на др. Тодор Живков. Познавах лично много икономисти. Но не познавах Иван Костов. Сред научните среди името му не се споменаваше нито за добро, нито за лошо.

Непосредствено след 10 ноември имах възможност не само да чуя името Иван Костов, но и да подпиша за печат първата му статия в „Работническо дело“ – „НИКАКВА ОТСРОЧКА“.

Как стана това?